

נולדתי על הגבול הפולני-רוסי. גרתי בגדה — תרגישי שזאת רק אגדה! — שלמפשחתי יש ייחוס לבעלי-שם טוב. הגענו ארצה כשהייתי תינוקת. למדתי בבית-הספר העממי והתיכון בפתח-תיקווה. אחר-כך למדתי מישפטים בירושלים, וכלכלה — בתל-אביב. והוסתי מכתבי-כעורכת-דין ב-1955.

מונולוג של אתיה שימחה, המועמדת לתפקיד היועצת למעמד האשה

דרורן ענתה: לא, היא הולכת. החוזה שלה הסתיים. חשבתי קצרות, ולבסוף אמרתי: תרשי לי רק דבר אחד — לעלות ולדבר עם ניצה. עליתי קומה ואמרתי לניצה: אני מקווה שזה לא בגללי. ניצה בירכה אותי ואמרה: להיפך — אני שמחה שזאת את... יררתי חורה וביקשתי זמן להתיעץ עם בעלי והילדים. ענתי שאין לי זמן לכך. יצאתי מהבניין וברכתי החוצה דו-שבת לי עצמי: בעצם, התשובה היא חיד-בית. שחתי על עקבי, ונעניתי שתינתן לי

"אני לא"

אנטי גברים!"

לנושא מעמד האשה הגעתי רווקא בדרך עבודת-השטח: ייצגתי נשים בערכאות השונות, ובכללן בתי-מישפט אורחיים ורתיים. כך נתקלתי בבעיות השונות. הפרקטיקה הביאה אותי לתיאוריה. ב-1956 התחתנתי עם עורך-דין אהרן רון שימחה (כיום שופט בית-מישפט-השלום). בעלי הוא ממוצא ספרדי — דור שישו בארץ. נולדו לנו ארבעה ילדים: שלושה בנה אחר זה ואחר-כך — הרביעי.

תשובה סופית בקרוב. כעבור שבועיים קיבלתי תשובה חיובית. ניצה רחנה את העברת התפקיד שוב ושוב. פה היה לה דבר נוסף לסיים, ושם היה לה דבר נוסף. חיכיתי בסבלנות. רציתי חילופי-תפקיד מסודרים. אחר-כך נודע לי שהיא ליכלכה. אני לא ליכלכתי. טילפנו אליי עיתונאים וניסו להסית אותי ללכלך. אחת אמרה לי: "אנחנו רוצים רמז". לא הצליחו לגרור אותי. בלעתי הכל, ונאלצתי להיכנס בכוחות עצמי לתפקיד. כששאלו אותי מדוע לא היתה הפרי-פתי-תפקידים, לא רציתי ללכלך ופניתי משהו מגומגם, שממנו השתמע כאילו אני יודעת הכל. למחרת מצאתי כותרת כזאת בעיתונות. שלמתי ביוקר על שלא רציתי ללכך. לך. הגה היו חילופי הגבר בחיל-האוויר כשבוע שעבר. איזה טקס אלגאנטי?

● "איגנו לי מסיבה"

כמה חודשים אחרי שנכנס ש"מ עזן פרס ללישכת ראש-הממשלה, התחילו שמועות על החלפת הצפוייה על רקע פוליטי. לא רציתי בליכלוכים ובאווירה לא-נעימה. התייעצתי עם השר משה ניסים, וגם הוא היה בעד פרישה מכובדת. לכן פניתי לאברהם טמיר, מי שזיה אז מנכ"ל משרד ראש-הממשלה, וביקשתי ממנו לפרוש חצי שנה לפני המועד הצפוי. טמיר התנהג עימי בסדר גמור. באמת בסדר. הוא הרגיש שלא בנוח ושאל: "אולי את רוצה בתפקיד אחר? אין לך מה למר?" עניתי לו: "אינני רוצה להתעורר באחד הבקרים — עם כותרת בעיתונות — מעיפים את היועצת!" הוא קיבל את עמדותי, ובאמת פרשתי

בלונדית, נאה ומצליחה

"זה רציננו את נשבעת לי?" שאלה אתיה שימחה ביום השלישי. שימחה שבה שעות מעטות קודם-לכן משהייה ממושכת בחול, ולכן החמיצה את הפסטיבל התיקשורתי סביב מיטוריהם הקרובים של מינוי פרס, ניצה שמירא-ליבאי וישראל ("רווליק") פלג, והמוע"מדים לרשת אותם. התפרסמו כמה שמות בקשר לתפקיד היועצת-למעמד-האשה. ממישרד ראש-הממשלה עצמו נמסר לי ששימחה היא המועמדת המועדפת. "אתיה שימחה" שאל אותי בפליאה שבוע לפני-כן אחד הנוגעים לדבר, "מעולם לא שמעתי עליה!" לגבי מי שכינתה בתפקיד הנכסף בשנים 1984 והמוציידת במיט-מכים המעידים על פעילות בינלאומית מוצלחת, זה נשמע מוזר, ואף מעליב. שימחה רואה את הסיבה בהירתעותה מהזרקות ובורותה ביחסי-ציבור. גם לראיון זה לא ששה, וביקשה לעיין שהיוזמה היתה כולה שלי. היא חששה שמא תזיק החשיפה לסיכוייה למישרה המפתנית בשבועות הקרובים. היא פחדה שתצטייר כגאוונתנית, נרתעה כל אימת שהרגישה שנחשפה יותר מדי. התייעצה עימי שוב ושוב, נסוגה וחוזר-חלילה. קלטתי שההירתעות הזאת נובעת משני גורמים נוספים. חוכמת-חיים: שימחה מבינה בחושיה הבריאים שקירבת-יתר לאורות עלולה גם להותיר כוויות. והפחד מקצאת-נשים: שימחה היא אשה גבוהה, בלונדית וזהרת. לפגישה עימי הופיעה בחליפה תכלכלה, שהיתה מונחת ברישול מכון היטב על גופה, צעף תואם ועגילים תואמים — בדיוק תואמים. היא נשואה באושר לשופט בית-מישפט-השלום אהרון שימחה, ומתגאה בארבעה ילדים שהיו משמחים כל אמא יהודיה. שלא לציטוט סיפורה לי על חוסר-הפירונון שבו נתקלה מצד נשים — פוליטיקאיות ועיתונאיות — במהלך הקריירה שלה. ובאמת, קשה לפרגן לבלונדית, נאה, חוכמה ומצליחה.

הנרון

(המשך מעמוד 7)
המניעים מזבנים, אך התוצאות עגומות. הפירסום שם קץ למגעים עם אנשי-חרות. הוא הכריח את דן מרידור, מיכאל רייסר, אהוד אולמרט ושות' להתכחש לכל העניין, ולהאשים את עמירב בכל מיני האשמות. הוא גרם לשמיר לגנות בשפה קיצונית. הוא שרף את עמירב. זהו מחיר כבד, והוא נוגד את כל הכוונות שהיו לאיש-שלום עצמו. הפירסום גרם גם להתנפלות של צעירים פלסטיניים קיצוניים על נוסייבה, שהוכה קשות ואושפז בבית-חולים. בעיני אנשים השייכים לחזית העממית של ג'ורג' חבש, הפעולה ה"פרטיזנית" כניכול של נוסייבה נראית כבגידה, כשיטת-פעולה עם האויב. מה גם שזה נעשה עם אנשי-חרות, ובמתכונת הנראית כהמשך לקמפדייווי. כמעט כל הפלסטינים סבורים כי בקמפדייווי מכר סאדאת את העניין הפלסטיני. טוב שהאיש מס' 2 באש"ף, חיליל ("אברג'יהארי") אלדור, הממונה מטעם איש"ף על השטחים הכבושים, גינה את-נפלות זו באופן חד-משמעי. כך זכה נוסייבה בגיבוי מלא.

אחר-כך בא הסיפור על מעט פות הכסף.

גם הוא נובע מתככים פני-מניים בין בוחות-שלום, הפעם בצד הערבי-ישראלי.

ביטאון נצרות מקומי, שהואסם בעבר על-ידי ר"ח כאילו קיבל כסף מהשר (דאז) משה ארנס, מצא הזדמנות להתנגס במעניו.

ההתנפלות של ר"ח על ביטאון זה היא כמעט שיגרתית. ר"ח דומה לשור מועד, הגונג כל גורם בציבור הערבי שאינו משועבד לה. היא רגילה להגדיר אנשים כאלה כסוכני-המוסד, מקבלי-שלומונים מירי השילטון, וכי-עורכרי-הביטאון התרגונו. על כן הפריצו את הסיפור כאילו כמה מנסים עייז'נכה — והכוונה היא לרק"ח — קיבלו שלמונים מירי אש"ף.

זה מגורחך בעליל. אולם סיכסוך קפון זה הוליד ברווח גדול, שהביא שימחה לאויב-השלום.

הנה כי כן: חסידי השלום הישראלי-פלסטיני אינם רק שקרנים, אינם רק תמימים המפיצים את תעמולת-הכוב של ערפאת הערמומי, אינם רק פורעי-חוק ועורכרי-ישראל, אלא גם סוכנים שכירים, וזנות המקבלות "אנפן". (ואין זה מיקרה שדווקא יוסי שריד השתמש במילה זו, בהורעה צבועה מאיך-כמוה. אפשר תמיד לסמוך על שריד שיתקע סכין בגבם של מי שמוכנים לעשות למען השלום יותר מאשר פירסום קומוניקאט בנוסח "יר-סי שריד אמר...")

ל זה הוא כקצף על פני המים.

נסכסיה לשעה. אולם כסיכומו של דבר, יישד אר מן הפרשות הישג מוחשי. הציבור הישראלי הנאור נוכח לדעת כי אנשי אש"ף משתדלים באמת ובתמים להידבר עם ישראלים, ושהם שואפים להגיע לידי הידברות עם ממשלת-ישראל על כל חלקיה.

פרשת עמירב, עם כל צדדיה התמימים, משאירה לקח חשוב: עסקן שאפתן של חרות כללי של הארץ מ-1981. אך הגיעה אליי שרה דרוון, רק על פי חוות-הדעת המיקצועיות והעבודה בשטח. כשהתמנתי במקום שפירא-ליבאי ב-1983, טילפנה אליי עיתונאית — כנראה הסתיו אותה — והתנפלה עליי: "איך את מעזה לקחת על עצמך כזה תפקיד? יש לך כישורים לכך?" עניתי לה: "לא זכיתי בתפקיד בשל העיניים היפות שלי." היא ברקה והשתכנעה, ואחרי-כך פירסמה מאמר ברוח דומה: "לא בשל עיניי הפתוחות..." נכון שיש פחות מדי תהודה למה (המשך בעמוד 38)

● "לא בשל עיניים יפות..."

ה מיגרעת הגדולה ביותר שלי, כמהלך הקריירה שלי, היא שאין לי שמץ של מושג ביחסי-ציבור. והי הפעם הראשונה שנגררתי ממש לחשירי פה, וגם עכשיו אני חוששת ומלאה פחדים. ברור לי שאדם בעל חוש ליחסי-ציבור היה עושה הון פוליטי ממיכתי בהיהוקרה וההצלחות שלי בהחבייה עולם. הנה, למשל, אני מצוטטת ברוח ה-מוכר הכללי של הארץ מ-1981. אך הגיעה אליי שרה דרוון, רק על פי חוות-הדעת המיקצועיות והעבודה בשטח. כשהתמנתי במקום שפירא-ליבאי ב-1983, טילפנה אליי עיתונאית — כנראה הסתיו אותה — והתנפלה עליי: "איך את מעזה לקחת על עצמך כזה תפקיד? יש לך כישורים לכך?" עניתי לה: "לא זכיתי בתפקיד בשל העיניים היפות שלי." היא ברקה והשתכנעה, ואחרי-כך פירסמה מאמר ברוח דומה: "לא בשל עיניי הפתוחות..." נכון שיש פחות מדי תהודה למה (המשך בעמוד 38)